

„Kövess engem!” – biztatott Jézus



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 9:2; 19:1-10; János 10:1-5, 16;
Apostolok cselekedetei 26:11-27; Jelenések 3:20; 14:6-7

„Idegent pedig [a juhok] nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját” (Jn 10:5).

Julianus római császár Kr. u. 362-ben kampányt indított a pogányság felélesztésére. A kereszténység vette át az uralmat a Római Birodalom felett, ami aggodalommal töltötte el Julianust meg a pogány vezetőket. Az uralkodó félelmét jól kifejezi az egyik pogány főpapnak adott tanácsa, ugyanakkor az is kiséjlik belőle, hogy miért is terjedt a kereszténység olyan sebesen. „Úgy gondolom, hogy a [pogány] papok történetesen elhanyagolták a szegényeket, átnéztek rajtuk, amit a szentségtörő galileaiak [keresztények] észrevettek, majd a jótékonykodásnak szentelték magukat... Nemcsak a saját szegényeikről gondoskodnak, hanem a mieinkről is, miközben mindenki láthatja, hogy tőlünk a nép nem kap segítséget” (Rodney Stark: *Cities of God*. San Francisco, 2006, HarperCollins Publishers, 31. o.).

A rómaiak arra számítottak, hogy a kereszténység egyszerűen eltűnik vezetőjük, Jézus Krisztus halála után. Csakhogy a római polgárok különösen nagy számban lettek Jézus követői. Ők mivel magyarázták ezt a „problémát”? A tanítványok a környezetükben élők szükségleteit biztosítva Uruk szeretetét mutatták be. Jézus is így járt el földi élete idején, ezért követőinek is hasonlóan kell cselekedni.

Nem csoda, hogy sokan álltak Jézus hívei közé, amikor ezt a lehetőséget felkínálták nekik!

ISMERIK A HANGJÁT

A Mester képviselőiként miért olyan fontos jó kapcsolatot ápolni a környezetünkben élőkkel, még hozzá szeretettel, miközben Jézushoz igyekszünk vezetni őket? Hogyan érzékeltetik ezt Jn 10:1-5 és 16 versei? Mivel járulhatunk hozzá, hogy sokan megismerjék Jézus hangját?

Erősebben vonja Jézushoz az embereket egy barát suttogása, mint egy idegen kiabálása. Ha barátokat szerzünk, akik idővel megbíznak bennünk, a Jó Pásztor (Jn 10:11, 14) képes rajtunk keresztül munkálkodni, hogy ők is meghallják, megismerjék, majd pedig kövessék hangját.

Természetesen fontos először nekünk megismerni Jézus hangját, mielőtt másokat is hozzá vezethetnénk. Isten segítségével meg kell tudnunk különböztetni az Úr hangját Sátánétól. Egy pillanatra sem feledkezhetünk meg a nagy küzdelem valóságáról és arról, hogy az ellenség fondorlatos, lopakodik, igyekszik mindenkit távol tartani a Jézussal való üdvözítő kapcsolattól! Viszont lehetünk jó csatornák és segíthetünk az embereknek megismerni Jézus hangját. Ő szól hozzánk a természetből (még a bűneset miatt bekövetkezett romlás ellenére is), valamint a körülményekben megmutatkozó gondviselése, a Szentlélek befolyása, istenfelő emberek és Igéje által (lásd Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 63-68. o.). Miközben mi magunk megismerjük a hangját és engedelmessé válunk neki, másokat is hozzá vezethetünk. Nem szeretnénk, ha igaz lenne ránk, amire Jézus utalt, hogy vak vezet világtalant (lásd Mt 15:14)!

Miért volt képes Jézus erővel vonzani az embereket? Azért, mert nehéz ellenállni önzetlen élete példájának. Amikor mint egyház önérdékünket félretéve „szolgai formát” veszünk fel, engedjük, hogy Jézus éljen bennünk, akkor másokat is hívogatni fog Krisztus hangja bennünk.

Ha a Jó Pásztor képviselői vagyunk, az Ő szolgálatának jellemzői tükröződnek rajtunk, és úgy hívjuk az embereket, hogy kövessék az Urat. A Jézus áldozatos szeretetét tükröző, hiteles szó és őszinte szolgálat megnyitja azoknak a fülét, akiknek segítünk, ledönti a válaszfalakat a gyülekezet és a környezet között.

Hogyan lehet a Jó Pásztor hangjának megismerésére vezetni az embereket? Soroljunk fel több gyakorlati példát erre!

KERESNÜNK KELL!

Mi a meghatározó közös pont Mk 1:17, Lk 9:2, 19:10 és Jel 14:6-7 verseiben? Mire készítetnek egybehangozóan?

Egy adventista gyülekezetben éveken át így imádkoztak: „Urunk, kérünk, hogy vond a környéken élőket a gyülekezetünkbe és magadhoz!” Mintha a gyülekezet erős mágnesként, mágikus vonzerővel hatna az emberekre. Igen, időnként valóban előfordul, hogy néhányan besétálnak az ajtón, mert keresik Istent, még ha mi semmiféle erőfeszítést sem teszünk ezért. Viszont mihez kezdjen a gyülekezet, ha telnek-múlnak az évek, és a környékről senki nem lép be az imaház ajtaján? Ha csak imádkozunk azért, hogy az emberek bejöjjenek, akkor nem követjük Jézus lélekmentési módszerét. Ő az emberek között mozgott, kapcsolatba lépett velük, megkereste azokat, akiket megmenthetett. „Ne várjunk arra, hogy az emberek hozzánk jöjjenek! Nekünk kell megkeresni őket ott, ahol vannak... Tömegek vannak, akikhez soha nem jut el az evangélium, ha valaki nem viszi el hozzájuk” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 153. o.).

Az emberek megkeresését különféle hasonlatokkal fejezi ki a Biblia:

1) A pásztor a karámban hagyja a kilencvenkilenc bárányt, hogy megkeresse azt az egyet, amelyik elkóborolt (lásd Mt 18:10-14). Jézus akkor mondta el ezt a történetet, amikor figyelmeztetett, hogy óvjuk és védelmezzük a *kicsinyeket* a bűntől. A „kicsinyek” lehetnek gyerekek vagy lelkileg még éretlen keresztyények is. Ha eltévelyedve visszafordulnak a világba, Jézushoz hasonlóan nekünk is a keresésükre kell indulnunk, hogy szeretettel visszavezessük őket hozzá. Itt az a lényeg, mint a fentebbi igehelyek esetében is, hogy tevékenyen kell fellépniük az elveszettek megkeresése érdekében. Tegyük erőfeszítéseket, hogy elérjük őket! Persze alkalmanként az is megesik, hogy valaki besétál az utcáról és kéri: „Beszéljete nekem Istenről, az üdvösségről, az igazságról!” Csakhogy nem ez az általános, ugye? 2) „Krisztus módszere” az elveszettek megmentéséért „nem lesz, nem lehet gyümölcstelen” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 92. o.). Lehetséges, hogy mi viszont sokszor csak az „alsó ágon található gyümölcsökre” figyelünk – vagyis azokra, akik keresztyény világnézettel élnek, más keresztyény egyházakhoz tartoznak? És mit teszünk a „nehezen elérhető gyümölcsökért” – a szekuláris, ateista emberekért meg a mohamedánokért, a zsidókért, a hindukért, a buddhistákért stb.? A keresztyény világnézetűek történelmileg aktuálisnak tartják az adventizmust, tudnak kapcsolódni hozzá, de nekünk azért is még komolyabban kell fáradoznunk, hogy a más világnézetű, más hitű embereknek is be tudjuk mutatni Jézust.

A HÍD

Amikor gyülekezetek közszolgálati munkát végeznek pl. az egészségnevelés, családi élet, pénzkezelés, konfliktusmegoldás stb. terén, felvetődhet a kérdés: Mi lesz az a híd, amin keresztül elvezethetjük az embereket a „Kövessetek engem” stádiumba? Pedig inkább ezt kellene kérdeznünk: Ki lesz a híd? A válasz: Te! „Az evangélium ügye mellett a legnagyobb érv a szerető és szeretetreméltó keresztény” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó. 339. o.). Azoknak a gyülekezeteknek sikerül eseményről eseményre és programról programra megtartani az érdeklődő látogatókat, amelyeknek a tagjai őszintén szeretik Istent és készségesen, szívesen ápolnak tartós barátságokat.

Másrészt viszont a látogatók iránt közönyös, netán kifejezetten érzéketlen gyülekezeti tagok hatása kimondottan negatív a gyülekezet missziójára nézve. „Az Úr a megtéretlen vagy korábban ugyan megtért, de azóta visszaesett gyülekezeti tagok miatt nem munkálkodik most azon, hogy sokakat az igazsághoz vezessen. Milyen lenne a megszentetlen tagok hatása az új hívőkre? Vajon nem közömbösítenék az Istentől kapott üzenetet, amelyet az Úr népének hirdetnie kell” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 371. o.)?

Olvassuk el Lk 19:1-10 szakaszát! Miért akart Zákeus felmászni egy fára, amikor látni szeretne volna Jézust? Milyen lelki tanulságot kell leszűrünk ebből a történetből?

Képzeld csak el, mi lett volna, ha azok, akik Jerikóban elállták Zákeus útját, figyelnek Jézus iránti mély érdeklődésére és szeretettel a Megváltóhoz hívják a „bűnöst”!

Ránk, a Jézust körülvevő „tömeg” tagjaira is annyira „ránk kell ragadnia” a küszködő, bűnös emberek iránti jézusi szeretetnek, hogy mi magunk is „járva-nyit indító” keresztényként éljünk! Ha szívünk mélyéből átérezzük Istennek a bűnösök (amilyenek mi is vagyunk) iránti szeretetét és kegyelmét, szenvedélyesen keressük a „tömeghez” még nem tartozókat, a kívülállókat, a lelki értelemben „kicsinyeket”, és gondoskodva, törődéssel Krisztushoz vezetjük őket.

Mit teszünk, ha a gyülekezetben új arcokat látunk? Tudatosan igyekszünk elbeszélgetni velük? Vagy inkább oda sem figyelünk rájuk, átnézünk rajtuk, mondván, hogy valaki más majd biztosan foglalkozik velük? A válaszból mit tudhatunk meg önmagunkról? Mi az, amin változtatnunk kellene?

A HÍVÁS

Jézus és a tanítványai meggyógyították az embereket, majd az örökérvényű dolgok felé terelték a gondolataikat (lásd Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó. 15. o.). Mark Finley emlékeztet rá, hogy ha nem mutatjuk be Istent az embereknek, az nem más, mint lelki gondatlanság, mulasztás. Jézus evangelizációs módszerét az jellemezte, hogy ott hatott az emberekre, ahol a legnagyobb szükségét érezték. Ilyen az orvosi missziómunka. Krisztus nem elégedett meg pusztán a fizikai gyógyítással. A cél a Jézusban való örök élet. Még ha az orvosi missziómunka nem is azzal kezdődik, hogy Jézus követésére szólítjuk fel az ismerőseinket, végül csak el kell jutnunk oda! Az emberek iránti szeretetből vágyini fogunk arra, hogy *mindent* bemutassunk, amit Jézus felkínál. „Jézus módszerének az első részét gyakorlom, de azzal már nem foglalkozom, hogy elmondjam: »Kövessetek engem!« - vélekedhet valaki. - Nincs rá lelki ajándékom.” Pedig az első rész után még mi magunk is meglepődhetünk azon, hogy automatikusan beszélni fogunk Jézusról, ráadásul az egész olyan természetesen jön, sokkal könnyebben, mert a szívek talajának „előkészítése” már megtörtént. Miközben jobban megismerjük azt, akinek segíteni tudunk, figyeljünk és keressük az alkalmat, hogy beszélhessünk a hitünkről, arról, amit az Úr jelent nekünk! Igyekezzünk módot találni rá, hogy lelki gondolatokra tereljük a szót! Új barátainkat kérdezhetjük a családjukról, munkájukról, hitükéről, ami aztán utat nyit ahhoz, hogy elmondjuk a saját bizonyoságtételünket. A személyes bizonyoságtétel lehet a leghatékonyabb, mivel a másik számára nem fenyegető. Ilyenkor nem prédikál az ember, hanem egyszerűen elmondja a történetét. Fontos, hogy mindannyiunknak meglegyen a magunk története arról, amit Jézus az életünkben tett!

ApCsel 26:11-27 szakaszában Pál apostol Agrippa király előtt mondja el a történetét, a bizonyoságtételét. Mit tanulhatunk ebből mi a Jézusról való bizonyoságtételt illetően?

Figyeljük meg a különböző szakaszokat! Pál először beszélt arról, hogy milyen volt, mielőtt megismerte az Urat. Majd rátért a megtérési élményére. Ezek után pedig kifejtette, hogy mit vitt végbe Isten az életében attól fogva. Ezután fordította a kérdést a király felé.

A Jézushoz fűződő saját történetünk valószínűleg nem olyan drámai erejű, mint Pálé volt, mégis foglaljuk össze! Hogyan tanulhatunk meg beszélni róla, amikor alkalmas rá az idő?

„KERESSETEK ÉS TALÁLTOK”

Hogyan kapcsolódik egymáshoz Mt 7:7-8, Jn 1:12 és Jel 3:20 gondolata? Ezek szerint mit jelent keresni és megtalálni az Urat?

Az idézett versek arra utalnak, hogy az embernek kérni, keresni kell, majd pedig fogadja nyitottan Jézust! Jel 3:20 viszont úgy mutatja be az Urat, mint aki az ajtó előtt áll és kopogtat, hogy kinyissák előtte és beengedjék.

Nincs itt ellentét. A Szentlélek ereje által az Úr munkálkodik az emberek szívében, magához vonja őket, még ha az érintettek nem is tudnak róla, hogy ez történik. Gyakran előfordul, hogy keresnek valamit, amit nem ad meg nekik az élet. Micsoda kiváltság, hogy ott lehetünk és a megfelelő irányba mutathatunk, amiből megtudhatják, mi is az, amit valójában keresnek!

Jézus tehát rajtunk keresztül kopogtathat a környékünkön élők szívének „ajtóján”, aki pedig hajlandó „kinyitni az ajtót” és befogadni az Urat, az a vele együtt érkező áldásokat is megkapja (Jn 1:12; Jel 3:20). Jézus arra is biztatja a követőit, hogy kérjenek, keressenek és zörgessenek az Ő ajtaján, majd pedig fogadják el országának „jó ajándékait” (Mt 7:7-8, 11).

Amikor a Szentlélek megérteti velünk, hogy valaki készen áll „kinyitni az ajtót” Krisztus előtt, kérdezzük meg: „Szeretnéd, ha imádkoznék veled azért, hogy befogadd az életedbe Jézus Krisztust és a családja tagja legyél?” Például így imádkozhatunk ilyenkor:

„Drága Úr Jézus! Bűnös vagyok, szükségem van a bocsánatodra. Hiszem, hogy meghaltál a vétkeimért. El akarok szakadni a bűneimtől. Kérlek, lépj be az életembe! Bízni akarok benned, követni akarlak mint Uramat és Megváltómat! Jézus nevében, amen.”

Helyes lelki ítélőképesség szükségeltetik ahhoz, hogy eldöntsük, mikor mondjuk el a felhívást. Mindig megvan a veszélye, hogy túlságosan rámenősek leszünk, csakhogy az talán még nagyobb veszély, ha nem szólunk, amikor kellene. Időnként az embereknek határozott, szeretetből fakadó lökés kell ahhoz, hogy döntsenek az Úr mellett. Vajon ki tudja, ki az, aki éppen két választás között ingadozik: vagy az örök élet Krisztusban, vagy pedig az örök halál?

Az biztos, hogy szent felelősség terhel bennünket!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Zsolt 77:21; Hós 11:4; 2Kor 5:11-21

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, „Tanítás és gyógyítás” c. fejezetből 89-94. o.; „Segítség a hétköznapokban” c. fejezetből 339-340. o.; *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, „A bűnösök menedéke” c. fejezet, 123-132. o.; „Eredj el az utakra és a sövényekhez” c. fejezet, 147-159. o.

Egy fiatalember nagyon szerette az Urat, szívesen is beszélt róla. Értelmesen fogalmazott, képes volt megragadni az emberek figyelmét, jól tett bizonyosságot. Örömmel hallgatta mindenki. Viszont állandó problémája volt, hogy félt megkérni az embereket: adják át az életüket Jézusnak. A gyülekezet többi tagját ez igencsak meglepte, mert a fiatalember minden egyéb kérdésben bátran kiállt az Úr mellett, készségesen, nyíltan beszélt a hitéről. Amikor erről kérdezték, lényegében azt felelte, amit a szerdai részben találunk, hogy nincs lelki ajándéka a felhíváshoz. Szívesen vetett, de az aratást inkább másra hagyta. Majd azt is elismerte, hogy különösen félt a visszautasítástól. Mindig úgy érezte, hogy nem elég jó tanúja az Úrnak (ami valójában jó dolog). Félt, hogy az emberek nem köteleznék el magukat Jézus mellett, ha megkérné őket erre. A gyülekezet tagjai beszélgettek vele arról, hogy a bizonyágtétel nem rólunk szól. Soha nem leszünk tökéletesek. Fontos, hogy imádkozunk, szeretettel vezessük az embereket Jézushoz, de a Szentlélek szerepét nem tölthetjük be, mert csakis Ő ébreszthet a szívben meggyőződést, megtérést. A mi feladatunk, hogy emberi csatornaként közvetítsük Krisztus szeretetét.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Valaki fél a Jézus melletti döntésre kérni az embereket. Mit mondanánk neki?
2. „Az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, már eljött a világra” (Jn 1:9, ÚRK). Hogyan segít ez a vers megérteni, hogy az Úr mindenkit szeretne üdvösségre vezetni?
3. Gyülekezetünk mennyire barátságos a látogatókkal? Mit tehetnénk még jobban? Hogyan fogadjuk a vendégeinket, az idegeneket?
4. Mikor fordult elő utoljára, hogy az utcáról egyszerűen besétált valaki a gyülekezetünkbe? Hogyan viszonyult hozzá a közösség?
5. A csoportban beszéljünk a saját megtérésünk történetéről! Hogyan használtuk fel vagy használhatjuk fel ezeket a történeteket bizonyoságtevés közben?

KIS SZABÓ JUDIT: AZONOS FREKVENCIÁN

Szelíd hangja oly tiszta
csak ott hallható
hol megszűnik a zaj
olyannyira elcsendesül, hogy
világunk galápagosi szégyenfoltján
csöndben maradnak a fajok.
Amikor mellőzzük az
agybirtokos kreálmányainkat
s végül kihúzzuk
az utolsó fülest is
csakis ott foghatóak
az én megsemmisítő
lelket ölelő szavak.